

tramp

s přílohou TÁBORÁK

IKč

20

Vašek Dědek
r osady »U 5 šerifů«

Trampství a morálka.

Ve svém obyčejném životě jsem znám co by slušný, vážný mladý muž (hm.), dbající na svůj zevnějšek a bezvadné vystupování. Ó, jak jsou kruté zklamání ubozí měšťáckové, vidí-li mne v sobotu odpoledne, když jedu na tramp, nebo při návratu v neděli večer. A jak by byli zklamání, kdyby mně viděli na trampu!

Nezáleží mi však na veřejném mínění a předsudcích. Za své počínání odpovídám jen a jen sobě a svému charakteru a nikdo mi nesmí do toho promluvit.

Co bojů sváděl jsem na počátku své trampské kariéry s otcem! Týž zastává totiž řadu oficiálních funkcí a je společensky exponován (m. j. komorním radou), a najednou mu začne kluk běhat v roztrhaných šatech, zamazan, páchnoucí potem a kouřem, a toulá se po lesích jako vagabund. Byly to těžké chvíle — podívejte se však nyní!

Zvykne se na všechno, říká se, že se

zvykne i na žibenici. Hlavně, nebát se a nedat se,

To by byl příklad, jak se pohlíží na mládence. S děvčaty to je daleko horší (uvědomte si, že žijeme v menším městě, kde o každém našem kroku ví hned kde — kdo!). Je jich celá řada (těch slušných!), které by rády jezdily s námi trampovat. Nemohou. Co by tomu řekli lidé?

Jediné děvče z celé Boleslavi nebojí se lidských řečí a jezdí s námi. Je to Jarča, náš pátý šerif. Její společenské postavení následkem toho není teď záviděníhodné, ví však sama nejlépe, co činí.

K posouzení maloměstské morálky uvedu příklad: Jarča je nám dobrou kamarádkou. Ničím jiným. Několikrát jsem s ní šel po městě zavěšen, a nyní je jedna řeč po Boleslavi; že jsem s ní zasnouben atd. A já zatím...

Na trampu zjizeme výhradně kamarádky. Každý paďour pohlíží však na nás jako na vyvrhele. — »Koukejte, lidi, voní mají s sebou holku a spějí s ní přes noc ve stanu!« Opravdu, hotová Sodoma Gomorha.

Oblíbené pořekadlo »takymoralistů« je: »Vždyť ty se spolu jistě nemodlejí!«

Určitě. Když jsem ve svých deseti letech byl u zpovědi, nedovedl jsem se pořádně, po rozhršení, pomodlit těch dvacet otčenášů a všechna ta Zdrávas Maria. Pak jsem vystoupil z víry a je to již nějaký čas, co jsem zapomněl vše. —

Jak pak se potom máme modlit?

Nepřestanu nikdy tvrdit, že náš veřejný život, pokud bude vázán falešnou společenskou morálkou a předsudky, nebude nikdy roven životu ku př. ve Spoj. státech. A ne snad jen s hlediska trampského, ale i z hlediska obchodu, průmyslu a vůbec. Malý příklad:

Svého času vypsána byla soutěž projektů přemostění Nuselského údolí. Jeden z nejlepších návrhů, návrh ing. Hollmana, byl zamítnut

»pro příliš americké řešení...«

Návrh sám o sobě byl geniální, provedení jeho zapláceno by bylo výnosem atd., měšťáckové však uplatnili svoji morálku a předsudky. —

Také charakteristika našich poměrů..

„Člověče, vod čeho máte tak žlutý paty?“
„To je vod kouření, prosím.“

Auvej.

Soudce: „Pročpak vám dal obžalovaný těch pár facek?“

Žalobník: „Sím, pro votázku, já sem se ho jen voptal, esli zná ten malý domek u jezera...“

Sigma.

Trampský právní rádce.

Rídí —fal—

Klouzati se na nakloněné ploše morálky je dovoleno jen na zlatých bruslích, a za vysoké, tobě, chudý trampe, nedostupné vstupné. —

Hltati nenasytě listy denní i večerní byt i pouhýma očima, taktéž dovoleno není, anžto mohl bys' býti žalován pro nedodržení povinné péče, kdyby ti zaskočilo, a ty zemřel smrtí nepřirozenou, udušením. —

Oháněti se lesklými frasemi jest velmi nebezpečno, neboť tím ohrožena jest bezpečnost, kolem sedících, stojících, nebo jdoucích, jimž mohl bys' nějakou zahrocenou lesklou frásí, snadno vypíchnutím voka, vyražením zubu, či jiným úrazem ublížiti. —

Klíči-li v tvé duši smutek, musíš jej denně zalévatí pivem, aby klíčení jeho suchem porušeno nebylo. —

Doporučuji otevřiti dokořán nitro, aby vnikalo na klíčící pupen smuteční dostatek světla veřejného mínění a buď ujištěn, že ti vzroste nadměrně, vykvete a vydá plody jako zoufalství, vztek a podobně. —fal.

Nová zásilka

Kč 39.-

až

Kč 60.-

Made in U. S. A.

Keds i Hood

orig. americké Tramping-shoes

v bílém provedení černě obkládané

i nejlepší velmi silný druh s dvojitou špičkou, úžasně pevná podešev, barva: šedá neb písková, hnědé obložení. Made in U. S. A.

Kč 86.— až 95.—

s jednorocní zárukou na podešev. Zaslíme vyplacené poštou na dobírku, udejte čísla nohy. Nehodící se vyměníme.

Anglická obuv

Jaroslav Bohata, Smíchov

Nádražní, proti Knížecí.

Starší šatstvo

Ohuv a veškeré odložené věci nejlépe koupíte i prodáte u

„PARTIE“ PRAHA VII.,
Belcrediho třída číslo 40.

Cenky vetešnického zboží zdarma

Aug. Fritz:

Světový názor mládí - trampů.

Tento článek je od Němce. Poslal nám dopis, jehož část uveřejňujeme v překladu. Pročtěte ho pozorně, jest v něm mnoho pravdy.

Mám za to, že každá revoluce, každé hnutí mas jest konec konců jen individuální ideou a násilným zjevem. Názor jednotlivého útočnicka, bojovníka, fanatika, bývá přebírán masami, které pak hnány určitou myšlenkou, řítí se ve vír pohnutého života.

Vůdci lidových mas.

Vůdce: Uvolnění ducha a osvobození duše — to jsou dítka skutečných dějin: s jejich čel září výboje. Z nich a z nedůvěry k řádu měšťácké společnosti, utiskující a rafinovaně zbavující síly k odporu, vyrůstá nový výraz života. Mladým lidem je život skutečným životem, je-li zbaven předsudků. V tom je právě síla mládí.

Masa: Hluchá, tvrdá, vážná, tvrdošíjná, zahořklá a věrná — to jsou jedni.

Tlučhubové, žongléři se světovým názorem, úředníci, kteří věčně revoltují ústy a ostatní přenechávají druhým — to jsou druzí.

Takový je průřez mladých lidí každé doby. Taková jest i mladá generace, trampingu více či méně blízká.

V trampingu (nikoliv doslovně, nýbrž ve smyslu kolektivní myšlenky), projevuje se pocit nového štěstí.

Mládí jím demonstruje proti buržoasií. Nikoliv poprvé vstupuje mládež v otevřený boj proti larvám, filistrům a měšťákům.

Mládež vždy měla své vůdce, právě jako vždy mezi mládeží existovali mladíci, kteří se přehoupnou uměle přes periodu mládí a jejichž jediným snem je plnovous, zlatý skřípec, tvrdý límeček, a kteří vyhledávají a budou vždy vyhledávat své okrašlovací, pijácké a zpěvácké spolky. Viz fotoalbum 1901-1910.

Byl jsem svědkem hnutí mládeže v Německu a sledoval jsem je se zvláštním zřetelem k trampskému hnutí. Mentalita Němců je známa: skutečností se začalo — pak se vše rozlilo do frázi a řečnění; — i ti nejlepší zoufali a odpadli, takže zůstaly jen nastrčené figury. — Trampské hnutí je dnes ve druhé etapě.

Otázky: Co je tramping? Jeho poměr k politice? etc. Lze dáti odpověď tak zv. „takétrampčič“, či oficiální společnosti, či sobě samému pro ospravedlnění se před sebou.

Trampové! Leta žili jste jediným smyslem, jedinou ideou. Dnes se tážete, s kterou partají máte jít? Ale je to tak dobře, také to je stanovením skutečnosti.

Praktický život se všemi svými potížemi, milieu s vlastním názorem o věci dávají životu formu. — Nuže: Vždycky bez theorie! — Jedině o ní jest třeba mít svůj názor.

Život sám však žijte instinktem, podle něho přimkněte své sympatie; nemáte-li ho, jste k politování!

Instinkt však nenajdete v žádné theorii. — Toho jest potřeba pro váš program!

Jeden člověk napsal knihu. Odněl ji k nakladateli, ten mu ale povídá:

— Milý pane, všechno je hezký, jenže my vydáváme jen autory známých jmen.

— Co chtějí víc? Vždyť se jmenuju Josef Novák!

Weiskopf:

— Jesipak vědomíš, že Přemysl oráč byl vlastně taky detektív?

— Co magoříš??

— No, páč v dějinách psáno jest: „A když poslové došli k němu, Přemysl z a t k l otku...!“
Lord.

Seděl jednou Jack London v jedné krčmě v Singapuru a pil jak velbloud po měsíční cestě poušti. — Když už byl řádně „udělaný“, zavolal si barmana:

„Starý brachu, je to smutné, ale jelikož nemám ani fuk, musíš mne ztlouci, nebo to napsat.“

Barman se rozzuřil, jak se to při podobných přeužitostech dělá:

„Holomku, udělám patrně oboje. Teď mi ale řekni, proč tak chlastáš, když nemáš v kapse ani centu?“

Zadumal se Jack a po chvílce povídá:

„Co pak myslíš, kdybych měl prachy, že je tady tak lehkomyšlně proclastám?“
Wolly.

Zákony jsou velmi spravedlivé, zakazujíce rovnoprávně milionářům i chudšům krásti housky, spát pod viadukty, žebrati na ulicích...
(Anatole France)

„Neblni, co to děláš s Jackem?“

„Ale von spí jako špalek, tak ho chci přiložit.“

TRAMPŮM

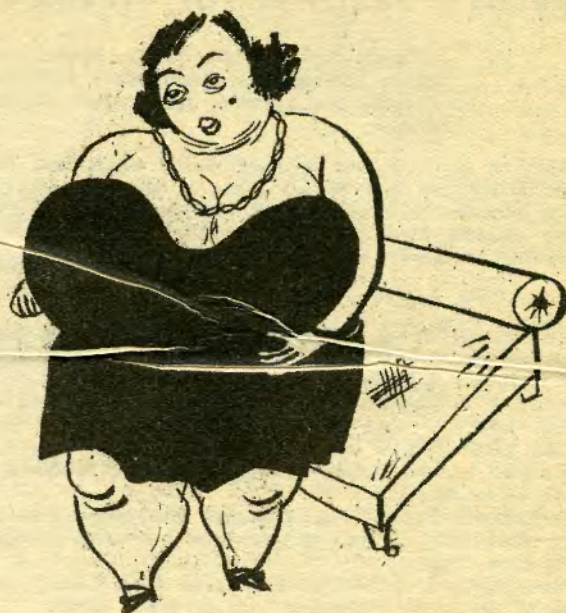
vše co
potřebují
dodává

z **KANADY** Průcha
a **PRAHY** NÁRODNÍ 25.

Ilustrované písně národní.

Bidlo:

Maminko, mámo šel bych rád..**Podívej, podívej, jak jsem tenká..**

Inglmayer:

Chemteremte mě veze.

Na tom dlenctom rozpacovaným tuniským bulváru sem ztratil poctivost. Ale muselo to bejt. Třeba že sem celý život nepocejtíl nutkáni vzít si na kébuli hučku, tady mi to přišlo. A tak, jak zastavilo to vozítko, značka A-16418 RF, zrovna u mý pravice, vytááh sem z něj krásnou bílou tropickou helmu a zašvenkoval s ní za roh.

Pruboval sem si ji u jednoho ausláku a majíc ji chvíli na hlavě, pocejtíl sem blahodárnost takovýho vynálezu. Jednak puntík se nevpíral do mýho už dost zblblýho mozku, jednak f tom ausláku sem zmerčil tabulku, kerá hlásala todle:

»Za pět franků vám opatříme životní postavení.«

Mišlenka na zajištění existence mně trápila už vod-jagživa. No jo, dybych uměl napichovat ribički a krabové jako ty kluci arabský nebo chytat fšelijaký potvory s dvaceti chobotami, tak bych to dělal a jeje, co bych z trhu přinesl prachů za ně!

Ale jsouce inteligent tak sem na moře koukal jenom jako na moc vody, kerá prej je slaná a tamle jede loď. Přemejšlel sem vo tý tabulce a přišel sem brzo na to, že bejt to pravda, tak sou fšichni šupáci, kerý někdy se zmohli na sumu pět franků, dávno zavopatřený. Jelikož ale tomu tak néjni, nenachítal sem se na to lákadlo a uvažoval sem vo zvrácenostech tohoto kraje.

F Praze se říká: Vono se řekne semenec — ale zobat ho!

V tunisu se říká: Vono se řekne zobat — ale semenec!

Eště mně takí zachvátila mišlenka jít hledat do okolí mněsta, dyk taky stávalo Kartágo, tady by se moch najít úákej drdol hrdiný fényčanky, leč afšak i toto pomíšení sem odvrhnul co by nečekáný novorozeně a dal sem se do námluf a štěstěna byla se mnou, protože to netrvalo dlouho a já mněl známost.

Bil to prvotřídní kluk, Senegalec, kerej byl voblečenej v pytel přezramena, f plafki vo kerech sem si myslel, proč to ty vole na sobě máš, dyš je to vlasně jenom nahore kanička, potom měl viklkamaše, kerý museli pocházet z rakouský fronty, komisní boty, na hlavě mu seděl zánovní klobouk, barvy syté skořicový a česki se takovému typu

říká tralaláček. Na ksichtě mněl řezy, aspoň centik hluboký, kerejma se honosej tropický kavalíři

Námluvy byli těžký. Francouzky to nic neovědělo, trouba jeden, a já sem se teda pokoušel s ním hovořit anglicki, ale to zas já neuměl, pitoma blbej, no a tak sme to zkusili v jeho mateřštině, což bila řeč senegálská.

Komický a moc srandovní. Musím ho nazvat Chemteremte, protože at sem se jak chtěl namáhal mu vysvětlit, že se menuju takhle a tím si vynutit abí i von se mi představil, bylo to marný. Furt ukazuju na sebe a rčím své jméno, podávám mu pravici, né, von se bije do pupku, pravici iznoruje, furt říká »chemteremte« a ukazuje na nádraží.

Nádraží ho vůbec děsně zajímalo a já na konec z toho dělal takovej závěr jako že budeme cestovat. A dyš sme se tak spolu bavili dva dni, tak mně to bilo jasný. V Bone prej je makando grando. viděláš tam peněš že nevíš za ně co dřít koupit no a tak sme se rozhodli pro pot skráni svých.

Mněl sem eště pár franků skovanejch f ešálku ve fuslapně, aby moc nefečtali. Ukázal sem je Chemteremtovi a moc sem brečel, že to pro dva na takovou dálku nestačí, že je to drobet dál než na mečas.

Jak von ale ty moje findy uviděl tak se jeho rozvoranej xicht hrozně rošklebil, balil honem žlutásky do fuslapny a že prej co mně to napadá. Prej mně svez, jako pán prej pojedú a zejtra sme v Bone.

Vodil mně vokolo nákladasu, ukazoval do polozavřenejch vagonů, vokrejšval skuliny, sudy a skrejše fšeho inýho druhu, ty moje franky že musej vostat doforoty pro nejnáléhavější potřeby jako je trošku koňáku nebo inýho chleba. Ject se prej musí zadarmo! Tendle vlak s těma sudama se prej hne za soumraku, tak at sem tady, zejtra vyskočíme poslední stanicí před Bone.

Jak sme tak zkoumali fárplán, přihasil si to k nám policajt a aniš nás někeryho vizval a aniš mněl rukavice, pustil se do nás pěstěma a vyboksoval nás aš ven před nádraží. Neš sme mohli lapit dech, už sme stáli v hloučku Yauleďů, kerý lidem pucujou za grejcar vobě boty a ty si dělali blázny z Chemteremta, že aby si ty bagančata dal vyglancovat. Chemteremte bagoval a mněl děsnej stek. Najednou zablejskal vočima, chmátnul do huby pro žvanec

tabáku a prsknul to agentovi ze spravedlnosti fši silou do vozích. Ten popadnul hůl, takovej nákej dlouhej dreveneje pendrek, a bum báb začal s ní rajtovat Chemteremtovi po tralalasu. Chemteremte se rozběhnul. Policajt za ním. A za nima fšicky ty Yauledy kerejch bylo že nelžu padesát. A já se stáhnul do bezpečnějších posic.

Jen se smrklo večer, tak sem šel hledat Chemteremta na báhof. Už tam byl a zarytě mlčel. Dával bacha kde jaká uniforma a snažil se dostat za dvěře skladiště Cie. Transatlantique, kde mněl poskovávaný vocucaný chuchvalce tabáku a jeden mušel dostat být či nebýt.

A dostal. Potom se rozvázala kušna jeho a von lál policajtskýmu veškerenstvu tak, že slyšet do někereje policejní president tak je na něj haftlička a dou ho hledat třeba na Pamír.

Dyš sme nasedali, bil dusnej večír. Zaujmulu sme placy mezi velikejma sudama asi tak uprostřed jednoho vagonu. Sem sme síce protáhli libový těla, vo to nic, ale já mněl kufr. Dárek vod jednoho konsulátního škrabáka v Marseille, prej sou v ňom stejné štěnice, já to domu nepovezu no a tak sem se ho ujmul já. Von bil docela heskej, z pravýho vixlajvantu, ale prevít neelastickej a neplastickej, tak se do tý škvíry nevesěl. Mušel sem holt proprietki vyndat, zabalit do starý košile a kufr letěl mímo koleje. Jen dopadnul tak vlak sebou cuknul a sudy se rozkejšaly. Měli sme sichr chvilky naše spočítaný dybysme nebyli právě vlezli sem, kde sudy byly zachycovány řetězama, kerý spojovaly bočný traversy. Chemteremte todle cestování znal. Uvázal řetězi trochu ináč neš jak původně byly, takže jak se sudy rozeskakovaly, pofstávala ulička porád širší, takže sme nakonec docela pohodlně lželi.

Ten dusnej luft houstnul a bilo jako před buřinou. Mořila nás žízeň. Vokolo nás sudy a sudy — a v žádným ani krůpěj!

Chemteremte mně ujišťoval, že na sucho Francouz nikdy nikam nejede a že ve vlaku muší něco mokřýho bejt, že to najde. Na to se zvednul, višpřhal se na sudy a v nejhustší tmě jal se poskakovati ze sudu na sud a pak z vagonu na vagon až zmiznul ve tmách smněrem k lokomotivě.

Dyš dlouho nešel spátky tak sem nad ním udělal křiš. Buď se rozmáznul někde na trati a leží co by marmeláda za náma, anebo ho tam f předu polapil sveřepej nepřítel a f příští stanici ho daj chlupatýmu. Šla na mně z toho hrůza a tak sem se zchoužil, čekajíc co nejčkonc nastane.

Mejlil sem se. Zaslěchnul sem najednou těžkí funěni a hned na to se do uličky vmáčknula silueta, což byl Chemteremte. Sehnul se ke mně a povídá: »Viš, já usnul u pramene. Nic se mi nestalo, jenom nemůžu dobře dejchat. Viš, já potom dycky špatně dejchám.«

Bylo z něj cejtit chlast. Moc chlastu, a nákej lepčí než pivo. Ptám se ho: »Po čom nemůžes dejchat?«

Von mně chytil za ruce, vyzvednul na stojato a řknul: »Nikde nikdo. Poť za mnou, je tam plnej sud!«

Žízeň zvítězila, dyk já už bich bejval chlastal cheanki, a tak sem hopkoval za Chemteremtem přes několik vozů. Ve vagoně, kerej byl naloženej pitlerna a plachtama, začal rekognoscent hrabat až votkril malej soudek. Skočil sem za ním dolu a pod nohama mi to začvachtalo. Ze sudu erčel slabým pramínkem mok, vínečko dobrí jako cecek. Teklo to dírkou, kerou Chemteremte navrtal svým tureckým křivákem.

Chemteremte povídá, abych pil, tak já teda pil.

Dyš už sem nemoch, pil von.

Dyš už von nemoch, pil sem zasejc já.

Tak to šlo několikrát dokoláááá, vokolo stolááááá — aš sem děsně žkytal, že na mně milenka spomínala potvora a Chemteremte měl viloženou žáduchu.

Zatím vlak stoupal do hor. Serpentýny, tunely, nahoru a dolu, hvězdy houstly a začalo to studeně foukat. Anšto sem nechal raglán na Vinohradech u jedny vetešnice, bilo mně zima. Drkotali sme čelistěma a stejskalo se nám po večerním hicu. Boty sem mněl nasákly vínem a záblo mje to moc.

Chemteremte dejchal o závod zlokomotývou. Vikládal mi bizarní věci. Napadlo ho něco vo sněhu, že už viděl sních, že je to bílý a že to padá z nebe jako písek pouště, že

prej viděl jak to děti brali do ruki, dělaly z toho koule a házeli s tím po sobě a dyš někerej dostal do drški tak se to rozprclo velmi srandovně. Siberie, to že je asi krásná země, povídal mu vo ní jeden co bil v rusku, ale prej hrozná zima, víno prej tam ztvrdne jako sklo a dyš se navrtá sud — tak nic neteče!

Jeho dech se proměnil v chrochtání dyš sem ho přimněl k návratu do naší ulički. Už sme jí dlouho neužili, začalo se rozbřeskávat a já bil děsně rád. Usnout na takovým vozidle se nedalo, hergot tak se mám eště ráť že bich nechtěl, abí mi břich rozmandlovali prázný sudy.

Rozdělili sme moje afěrki do dvou balíků a každej z jedním viskočil v nejbližší zatáčce dyš zavrvaly šlajfy. Jeden breznák, kerej nás při vystupování viděl, richle sáhnul do svého kumbálku na sáčko, jestli tam má portmonku.

Že sme vo tobě ty prevíte nevěděli!

V jizdní řádu musela bejt chiba, neboť do Bone nejni půldne jak si to představoval Chemteremte, alěbrž aspoň tři dni. Tak sme se flinkali, požirajíce jakejsi maces arabškej a chrnice sem tam v rošti. Protože bisme bejvali umřeli podvívivou než bisme se do toho Bone dostali, dali sme se angažovat ináč. Zakopli sme vo nákej podnik, kerej vipadal nemlich jako neboška podolská cementárna. A tam — panebože vochraňuj nás vod něčeho podobnýho, nám dali práci. Čmoudu, že si neviděl na nohy, dva franky za hodinu, spaničko na příčné z kerí koukalo řebíků, že to bylo jako kartáč.

Dál už mně Chemteremte nevez. Dyš sem bil vidržel rachotit dva dni, vodešel sem vocamcať, utripifše velikou úhonu na svojim zdraví.

Chemteremte tam eště dneska možná vdechuje hustej luft vápenitej, ale mislím že spíš sel za mnou na druhej den, dyk to nebyl vůl!

Staněk:

— Jardo, seš zamazanej na ksichtě.

— To máš fuk. Já dneska nejsem ve svý kůži.

-šefe-

Viš, na tý vojně je to moc dlvný. Když mlčím, tak na mně řvou „mluvte!“ — a když mluvím, tak zase řvou „mlčte!“

Bella.

Veiskopf:

— Uprostřed mohutných hor si připadám docela maličká.

— Cifix, kde teď seženem nějaký pleny!

Předpis je předpis. — 20 Kč pokuty nebo čtřicet hodin poroby.

Pláče a haleká trampule ubohé! Bejt zavřenej! Pane bože, taková ostuda naší vesměs zachovalé rodině, né, to já nepřeziju. A dvacet korun, kde bych je vzal.

A pořád brečelo trampule, až se ten pán taky rozbřel a na tu pokutu dal.

Trampule utřelo špinavé slzičky, kutálející se mu po tváři, zastrčilo dvacetikorunu do kapsy a povídá:

„Vedí, vona je jí škoda, já si to raději vodsedim!“

Vonehdá seděl Rudyard s jedním četníkem, co měl službu na Jarově, v hospodě a kecali.

— A pane četník, neměli jste strach, zeptal se Rudyard uctivě.

— Strach, z čeho? odprála státní puška.

— Abych tam nedostal nafackováno.

— Žóne, kerou rukou štípeš dřevo?

— Dycky pravou!

— Sakra, a že nejsi eště v cirkuse. Já si na to musím vzít dycky sekýru.

— Jimme, co bys raději ztratil, peníze nebo život?

— Život!

— ???

— No, s penězma musím počítat na stará kolena.

-šefe-

— Vždyť si říkal, že jsi vášnivej!

— Jo — ale filatelista.

— Ty seš dnes nějaký vážný!

— Mám tě pohladit?

— Proč, dobrý brachu?

— Protože u nás na váze jest napsáno:

Vážný je vů!!

Šakal.

Vincek má rukavice „Nappa“.

Na čom?

Na ruce.

Dyk říkáš na pa!

No Nappa.

Tak né na ruce?

No na ruce!

Tak na ruce a na pa?

Jo. Nappa a to se ví, na ruce.

Tak hergot, jak to má Vincek?

No rukavice Nappa.

Ty vole, dyk rukavice sou na ruce.

No jo, ale von má Nappa rukavice.

Ale jak to na pa, dyš na ruce?

No na ruce. Vod toho sou to rukavice.

Tak co furt na pa?

No Nappa rukavice!

Na co?

Na ruce.

Hergot, tak snad jedna na pa a jedna na ruku!

Ale vobě na ruce!

Tak dyš vobě na ruce, tak nic na pa?

Ale vobě Nappa!

Tak vobě na pa a nic na ruce?

Ale jo. Vobě Nappa na vobě ruce!

Ty blbouně! Na ruce nebo na pa?

Rukavice Nappa na ruce, no!

(Jéžíš, pojte pryč, voni si něco udělaj!)

Vikslajvantovi se zdálo, že je Ježíšek. Když se probudil, měl ten dojem ještě silnější, protože po jeho pravici oddechoval Jarka a po levici Bandur...

TÁBORÁK

zábavné čtení „Trampu“

*Mnohé ženy by chtěly milovati jako
Psyché, ale nemají k tomu síly.*
Carmen Sylva.

*Ženy jsou stříbrné misky, do nichž
klademe zlatá jablka.* Goethe.

*Nic není tak nesnesitelného jako je
šťastný člověk.* Balzac.

*Jsm-li žebráky, nabývá svět pro nás
docela jiné podoby.* Němcová.

*Kdo nezná opojení, nemůže vědět, jak
je střízlivost nechutná.* Hebbel.

*Manželství vzniká z lásky jako ocet
z vína.* Byron.

*Zbytečno voliti mezi ženami. Ta nej-
lepší nestojí za nic.* Plantus.

*Manželství je hloupost, provedená ve
dvou; později jsou to galeje pro tři
více osob.* Shakespeare.

*Člověk, jenž je zamilován sám do
sebe, má málo soupeřů.* Lichtenberg.

Ignazio Maulaupaz:

*K manželství máme respekt jen proto,
že je tak nepohodlné.*

*Člověk vynášel umění, poněvadž byl
zklamán přírodou. A vynášel materialis-
mus, když byl zklamán uměním.*

*Čas proměňuje pravdy ve lži a lži
v básně.*

*Blázen hledí svět zlepšovati, mudrc
na rozuměti. A oba jsou zklamáni.*

*Skutečnost je častěji ideální než ideál
»ideálistů«.*

Pravda je výmysl. požívající reputaci.

japonská námořnická

*Ve stínu mořských par se Fudžijama stápi
a fialových květech vistarů
již od ibišků odletěli čápi
jak mrtví šoguni, co v úzkých hrobkách hníjí.*

*Špinavý malý bonz vztahuje dravci drápy
v pagodě otřelé a plné staré víry,
uprostřed svatyně se nahý Budha trápi
a chystá pomalu své břicho k harakiri.*

*Měsíc je nasládlý a bludné gejšy vodí
na prahy drobných domků barevných
sehnutý kuli denně kolem chodí,
když udřený jde večer z dolů uhelných.*

*Svítilny přistavu a mastné trupy lodí
ulehly při sobě na březích šalebných
zbloudilý námořník do moře flašku hodí
a do krčmy jde znovu chlastat líh.*

(Dle japonského námořního motivu.)

Marko K.

n. s é g u r :

věrná manželka

Vychvalují před Anatolem Francem jedno manželství, říkajíce, že snoubenka měla strpení po čtyři leta války a čekala věrně na návrat svého snoubence.

„Hledme manžela, který může býti jist, že není klamán.“ praví kdosi.

„Myslíte?“ odpovídá France. „Nikdy si dosti nedůvěřujeme. Čtyři leta, to není mnoho. Angličan vyžadoval více od své ženy. Jestliže se chceme vyhnouti překvapením, musíme býti obezřelejšími.“

A France nám vypráví historku o svém Angličanu:

„Byl to výstředník, jakých v Londýně tolik rostlo ve století, kdy Swift psal svého Gullivera. Můj Angličan byl dvacetipětiletý a toužil oženiti se, tím spíše, že mu padla do oka mladá dívka, která se mu zdála vrcholem gracie, půvabu tváře a dokonalosti chování. Jsa bohat, chtěl si ji vzít, dvořil se jí a potom požádal o její ruku a byl vyslyšen. Avšak tento originelní muž nikterak nechtěl býti klamán, přál si, aby byl jist stálostí, věrností a moudrostí té, kterou si bere. Tato myšlenka změnila se u něho v monomanií. Ztrávil sladké měsíce zasnub ve strachu a střídání přísah se slovy lásky. Celou řadou probdělých nocí dostal se k obávanému dni svatebnímu. Konečně se oženil. Po obřadech, když byl odvedl svou ženu do svého domova, řekl jí:

„Poslyšte, drahá. Jsme spojeni na život a na smrt. Doufal jsem, že tento večer přijmu od vás důkaz naší lásky. Bohužel, osud rozhodl jinak. Naléhavá záležitost odvolává mne z Londýna a má čest vyžaduje, abych okamžitě odejel. Zanechávám pro vás hojně prostředků k živobytí, buďte zdráva a očekávejte mého příchodu!“

Odešel, zmizel a cestoval dva, tři, pět let, navštívil různé kraje, poznal různé zvyky a naučil se cizím jazykům. Konečně vrátil se tajně do Londýna a zahájil nenápadné pátrání po své ženě. Uklidněn odejel opět, cestoval ještě dalších pět let, shlédl opět jiné kraje a naučil se ještě jiným jazykům. Když se vrátil na trvalo do Anglie, byl k nepoznání, podivně vystrojen a osmahlý prudkým sluncem Orientu. Mohl klidně se usídliti v téže čtvrti jako jeho choť, otevřel si malý obchod a nedal se nikým poznati. Mohl se sám přesvědčiti, že ho jeho žena stále věrně a neochvějně očekává. Neuposlouchala ani těch, kdož říkali, že její manžel buď na ni zapomněl nebo jest mrtev, poněvadž o sobě nedává nic vědět. Ona nikdy neopomenula odpovědět úsměvem naděje, že jí nařídil čekat a ona umí pouze poslouchati.

Minula léta. Bílé vlasy objevily se na spáncích. Jednou v sobotu muž zavřel svůj krám a jednoduše vstoupil do svého domu, jako kdyby z něj včera odešel.

„Zde jsem, drahá.“ pravil. „přicházím. Byl jsem dlouho pryč, ale co záleží na tom, že jsem ztrávil mnoho let, když jsem si jist, že ta, která mi zbývají, prožiji šťasten s tebou. Mám choť, o které jsem snil!“

K tomu France poznamenal:

„Po tak dlouhé zkoušce měl tento muž zřejmě jakousi pravděpodobnost, že není klamán. Ale pokud se týče jistoty, o tom nemůže býti řeči. Kdo ji kdy měl?“

Přel. M. B.

ingelmayer: filosofům

Je život horké slunce
a studený stín
chudá halena
bohatý hermelín
je život pes
kočku honící
je život vemeno
mlékem vonící
mrtvé hodiny
je život thuja
nad rovem vaší rodiny
život je dědina
s tanečním sálem
život je v knížce
s násobilkou
s integrálem
jsou život
klevetivé tety
a chcete-li
jsou život
i spirochety
je život kráva
placky a tráva
je život drahota i láce
život jsou kladiva
mozol a práce
i nafta je život
a komín fabriky
je život ohnutý hřbet
i nafouklý břich
život je hluboký žal
a radostný smích
život je malaga
whisky

vásnivé pysky
noční misky
je život všechno
i děla i pumy
i výrobky z gumy
je život krupičná kaše

ale není život
VĚDA vaše!

B e n e d a :

pavel z oranu

in memoriam

Pocet byl naplněn. —

Ti dva před srubem dohráli šalebnou hru očí a slov a posílali ruce pro dary vzrušení.

Den na sklonku stál již za hřebenem střechy a zrádně skláněl hlavu, aby svou minulost pochoval ve stínu. Byl ukládný a zbabělý, skrýváje co připravil a čemu radostnými blesky řadu hodin přisluhoval.

Noc chodívá s bohatou zástěrou puvabů, aby obdarovala a potěšila. Je nestoudná, jak v kalupu nohou svítí masem stehem a dráždivou vůni pohybu sukni syje na všechny, kdož bdí. Je rafinovaná, neboť utichá do pozorného naslouchání, aby tím působivěji přibarvila hlasy tmy a neunaveného ještě života. Nosí ukládně na stinných dlaních světila dalek, aby jimi zneklidněla, posoukává tise za melodiemi písní a harmonik, které stěhuje takto vypočítavě za všemi, kdož dđ ní zamířili svými touhami a nadějemi. —

Pavle z Oranu, kolik zlých úmyslu stálo kolem tvé samoty, aby našeptáváním posilovaly bolest, už skutečnosti velikou. Ba, život miluje akrobatické skoky a tvé balancování bylo snad přes míru troufalé.

Komu budou dnes k užítku slzy a vztek.

Osada je tichá a přívětivá a nezamračí se ti v ústrety, až se budeš vraceti z toulky za vidinou. Osada, vzdálená místa tvého utrpení. —

Pověs cary pačourské výstroje, které jsi navěsil na hrbou svou postavičku, někde ve stínu lesa a obejdí shluk stromů, který pozře jejich směšnost, abys v začarovaném kruhu pochoval svůj zármutek a žal. —

Hruza bolestného probuzení v příkrém kontrastu k radosti prvňích nadějí uzavře okruh bláhoučké doufání, které tě přemohlo, když jsi po prvé našel v divčích očích plaménky zájmů a vypravil se od nás rozdmýchati je v přichylnost a lásku.

Ženy zradí s lehkostí v srdci každou pravdu, kterou hlásaly honosně a dle zdání upřímně. Mají individuální výklad pro svůj rozmářilý přelet od těla k tělu a své rozkoše cení vždy více než závazky slibu a cti.

Tak asi pochoďují ti v duši dny tvého pačourství. A nutí tě k obavám před návratem, neboť tvé rozhodnutí vzdání se kamarádů a pro třpytivý smích po mastnáku turistovatí, vzdálilo tě skoro nenávratně jejich chomáči.

Pocet je tedy naplněn. —

Kalhoty s rozšoupanou zadnicí tralalák s hrstí barevných per a košile s mastnými rukávy navrství hlinu na omyl a zklamání. —

Pačourská velmoc vypočítavě hodnotí příliv nových lidí, a ty, chudáku, zapomněl jsi i na svůj hrb. —

Den je daleko za obzory a už ani stín nespovědi o jeho bývalé existenci.

S párezu svého umístění jasně vidíš černou siluetu dvojice, mizící v noci.

Pitoresknost tvého zevnějšku dráždila jako neznámé pevniny těla černého zpěváka nebo cizí stupnice citů a dobovacích praktiky a chtivosti exotických zjevů.

Bitva nad klínem, když ruce, jindy putující po urosilém hřbetě vyvolence, v křečci bichují zneklidněnými prsty zne-

tvorující kopec tvých zad, voněla nezvyklostí a slibovala překvapení.

Jsi zabít dvakrát zurčivým smíchem, který ze tmy tryská do šplýchoty vln. V útěku z lázně do vonné postele trav kolikrát tě vystavila nahého měsíčním paprskům, abys nad hrubou pravdou odrazu v hladině svítit pro její chtíč zkrouteninou mrzáckého těla, směšně modelovanou klamavým světlem.

Hlas vln se smíchem blýštícím skvělými zuby tiskne ti do těla jeden meč, zatím co vzpomínka na nás druhým ostrím otvírá cestu slzám.

Přijď za námi, kamaráde Pavle!

My všichni víme, kolik krásných snů živilo naše mládí, a kolik z nich zůstalo ti nesplněno ohavným osudem.

Naše děvčata budou mít pro tebe teplé úsměvy a večer tvého návratu bude nám svátkem.

Zklamání v mládí je těžší všech pohrom, kterými život může ověsiti cestu našich let a naše pochopení vystaví ti proto cestu do nebe s bílými anděli a nejkrásnějšími ženami.

Vrať se k nám, Pavle, když pro lidi a svět odešel jsi do hloubky černé a přátelské řeky. —

Budeme vyhlížeti ke hvězdám a pokaždé, když létavici vzkážeš nám svůj dík, vzpomenu tě tisí a sesmutněli.

Ubožáku!

t r a m p s k é e p i t a f y

Franta T n n d r a .

Zde leží Melich, trampů redaktor.

Poslední přání:

»Dát něco Ančičkovi na traktor.«

*

G é z a v č e l i č k a .

Pěšinou snů šel na fiky
do nitra černé Afriky,
v zátoce modrých skal
svou tornu zanechal.

Bylo mu skoro třicet let
když srdce z hladu sněd'

*

I n g l m a y e r .

Zde spinká duše jedna čistá,
— byl ortodoxní komunista —
poslední čundr dokonal.

V nebi se proletářským bardem stal.

*

Franta Šerif — otec vlasti
tramp se srdcem lyrika,
v Blaníku mu kosti chrastí
motocykl v koutě nařiká.

*

Eman zde leží
s tragikou žití
tak jako všichni:
k zemskému středu obrácen řití.

*

Zde usnula osamělá varta
Ančičk Zdena a Marta
umřeli sobě v náručí
srdce jim jistě nekručí.

*

*Poutnice kráčejí cestou vlekle
s Irčanem neshledáš se v pekle
zde leží —
že to byl nakladatel, teď poznáš stěží.*

*Poosvětím se smutně čundrá
zadumaný Franta Tundra.*

paul morand:

aforismy

*Chtěl bych, aby po mé smrti udělali z mé kůže
cestovní tlumok.*

*Malajsko je země krásných přezdivek. Líbilo by
se vám to, kdyby vám řekli: Cestovatel s velkýma
očima?*

*Ten, kdo se toulá, není nespolečenský. Miluje
pouze veliké vzdálenosti.*

*Opravdový cestovatel umírá jako vlk ve své
kůži.*

*Viděti mnoho zemí, znamená přijíti k zralosti
mlád, jedno z tajemství štěstí.*

Tento nový tanec, cestování.

Toliko malé cesty jsou drahé.

*Jeden výraz z námořního práva, který dovede
rozesmáti studenta, jakým jsem byl: smlouva na
veliké dobrodružství.*

*Vy, trpíte hlukem, pohybem? Naše doba vás
činí nemocným? Pokuste se stát hlučným, po-
hyblivým a vše kolem vás se bude zdáti klidným.*

aloisius bertrand:

pět prstů

*Palec, to je ten vlámský krčmář, posmě-
váček a necuda, který kouří na prahu svých
dveří pod vývěsním štítem březnového ležáku.*

*Ukazovák je jeho žena, chlapská ženská,
suchá jako treska, která od božího rána po-
hlavkuje služku, na kterou žárlí, a mazlí se
s lahví, do níž je zamilovaná.*

*Prostřední prst je jejich syn, chasník na
hrubo otesaný, který by byl vojákem, kdyby
nebyl krčmářem, a který by byl koněm, kdy-
by nebyl člověkem.*

*Prstenník je jejich dcerka, čilá a svůdná
šibalka, která prodává dámám krajky a ne-
prodává úsměvy záletníkům.*

*A malíček, to je Benjamínek té rodiny,
fňukavá opička, která se stále věší na matčin*

*opasek jako nemluvně, zavěšené na špičáku
lidožroutky.*

*Pět prstů na ruce tvoří nejkrásnější pěti-
listou fialu, jaká kdy vykvetla na záhonech
vznešeného města Haarlemu.*

oscar wilde:

Wilde často vypravoval tuto anekdotu:

*Za času prince Consorta bývaly všude, kde byla
královna Viktorie, položeny v předstíni jejího sou-
kromého bytu pomeranče. To bývalo znamením,
že princ smí vejít ke královně. Když tam ty po-
meranče nebyly, znamenalo to, že k ní vejít nesmí.*

A Wilde s úsměvem dodával:

— Ale pomeranče tam byly vždy.

*O své návštěvě v Americe s oblibou vypravoval
toto:*

*»U starých lidí v jižních zemích jsem tam po-
znal zádumčivý sklon k tomu, datovat všechny vý-
znamnější události podle války. Jednou jsem řekl
jistému pánu: „Jak krásný měsíc je dnes v noci!“
a on mi odpověděl: „To nic není: to jste jej měl
vidět, jaký býval před válkou.“«*

*»Jindy, na Divokém západě, jsem našel tak
chatrnou znalost umění, že jistý sběratel umělec-
kých děl žaloval o náhradu škody železnici, pro-
tože sádrový odlitek Venuše Milostné, který si
objednal odkudsi zdaleka, mu železnice dodala bez
rukou. A ještě více překvapující je to, že ten pro-
ces vyhrál a odškodné dostal.«*

*Wilde dovedl býti sarkastický. Kdysi řekl pří-
teli, s nimž šel kolem pařížské tržnice, která jako
obyčejně velice zapáchala:*

*Jaká je to ztráta sociální síly, ty vůně z potra-
vin, vypařující se bez jakéhokoli zužitkování.
Kdyby sem přivedli všechny pařížské chudáky, na-
sytily by se tímto zápachem, který je jistě výživnější
než vězeňská kaše. Každá vláda, hodná toho jme-
na, by měla politicky těžit z tohoto smradu... Já
jsem se ho právě naobědval.*

*Když Narcis umřel, luční květiny se zarmoutily
a prosily řeku, aby jim dala vodu na slzy. Ale řeka
odpověděla: »Ach, kdybych vám dala svou vodu
na slzy, nezbylo by mi jich dost na to, abych já
sama mohla Narcise oplakávat: neboť já jsem ho
milovala.« — »Ach,« řekly luční květiny, »jak
bys ho nebyla milovala! Býval tak krásný!« — »Že
býval krásný?« zeptala se řeka. — »A kdo jiný by
to měl vědět lépe než ty? Denně se skláněl nad
tvou vodu a zrcadlil svou krásu na tvé hladině...«
Ale řeka odpověděla: »Já jsem ho milovala proto,
že jsem, když se tak nakláněl nad mou hladinu,
viděla v jeho očích odraz své vody!«*

Dva vandráci hned po ránu šňerujou silnici a za nimi s táhne libý pach rumových bonbonků.

Rozčlil se jest pan Paďour:

— Ó vy lúzo vandrácká, to už musíte být ožralí na bílé ráno?

— Prosíme o prominutí, ale to je ještě vod včera. Nora.

— Tak bych, Venco, chtěl mít dvěšť korun dluhů!

— Zas blbneš?

— To né, já jsem dlužen přes pět set. Indan.

„Ty umíš ale držet slovo. Fčera si říkal, že si více do hospody nesedneš a dnes si tam byl zas.“

„No jo — ale pil sem ve stoje.“ —šefe—

— Ty, poslechni, co to má znamenat v tom Trnu to „zabaveno“.

— To si musíš domyslet.

— Dovol, copak jsem domýšlivej?

— Člověče, na tom Slovensku mě všade považovali za kasaře.

— A proč to?

— Prečo to, dybych věděl. Pořád se mě ptali: „ako sa mi tuna p á č í“.

Pcha.

Stojí v Brně na rohu občan, tlačí kolena k sobě, je celý bledý a potí se. Z čista jasna zařve najednou: „Sakra, krucl, tolik stran tu máme, ale tu, kterou bych teď potřeboval ne a né nalézt, to je svinstvo!“ Aujej.

„Tondo, mně ta tvoje polévka připadá jako račí.“

„Nepovídej — vážně?“

„No sichr — taky pomalu leze do krku.“

—šefe—

— Smím vám nabídnout pivo, víno, likér nebo koňák?

— Ano!

—šefe.

franta tundra:

NAIVNÍ VERŠE

*žebráckých vzpomínek dívčí pláč
opilý večer v lukách zhasíná
falešným úsměvem falešný života hráč
divá se teskně do sklenky od vína*

*dvě šedé oči červené ráno čekají
opustit přístav musí každý sám
v orgiích cudnosti láska se netají
poplivej prolhané mravnosti chrám*

*v zahradách noci zraje čas
nemocná vůně barevných tónů
tuláckou krev tulácký volá hlas
polední písničkou vesnických zvonů.*

červen 30

— Na co sekáš tu trávu?

— Von mi šerif nařídil, abych připravil pro ty voly, kerý k němu mají přijeti z Prahy, žrádlo. —fal-

Staněk:

— Víš, že mi Růda nadával, že jsem starej blbec!

— Tak mu nafackuj, co pak tvých vosumnáct je ňáký stáří? —šefe-

Originál angl. dulbox

195'- až 218'-

Jaroslav Bohata

Anglická obuv,
S M Í C H O V,
Nádražní 18.

šeriff ranta :

dobrej pes

Diego měl moc moudrý voči a byl inteligentní jako člověk. Poznal podle vejložek vojáka svého voddělení a u raportu šel s panem nadporučíkem Goldwassrem a zle vrčel na ty, co stáli na levém křídle. Ty co na ně vrčel, tituloval pan důstojník, smradí liný a holoto špinavá, a nezapomenul doložit, že i ten pes pozná co sou za lotry. Pak byto velký přivazování těch zlejch vojáků a v kanceláři nastala obvyklá debata vo moudrým, dobrým psovi. Že měl ty moudrý voči, to se vylíhlo v lebbe pana nadporučíka a ten v tom byl utvrzenej zvaněním všech kancelářskejch pitomečků. Že to byl dobrej pes, to ale tvrdím já a celej švarm kluků, co se mnou byli na Seradě, tý betonový boudě, tam nad Folgariji. A byl moc dobrej, třeba že sme ho žrali bez chleba a jediná příprava naše byla sůl.

Bylo z něj plnejch deset kochmašin tlustýho, libovýho i prorstlýho masa a kluci, kerý fasovali na den místo chleba, hrst drobků z kukuřice, nestačili chválit dobrýho psa, nestačili děkovat mě za to, že sem je upozornil na dobrý stránky tý moudrý němý váře, ale pak chudáci nestačili lítat na latrinu, protože jejich slabý žaludky nesnesly najednou tolik dobroty. Pan komandant krmil Diega výborně. Kuchaři dodávali játra z kuchyně Diegovi a vojáci hlodali tuřín a dřeli se v zákopech. Dyš potkali tu bestiji psi někde za rohem, jistě si každý do ní správně čutil. A tak se stalo, že pes před každým hned uhnul a dyš chlap zved kámen začal výt a kvíčet jako prase. Pak se už vobjevila nějaká ta kancelářská děvečka a kluk měl lázně.

Já ale tomu moudrýmu psovi neublížoval. Naopak sem robětoval i kousek masa, kerej sem mu hodil se srdcem plačícím a pak sem několik dní hiadil tu milou, upřímnou hlavičku, až sem ho dostal do lesa za chalupu a tam sem ho narkotisoval krumpáčem. S podřezáváním to už bylo horší. No zkuste to někdo bajonetem řezat psovi krk. Ale z práce pilně naděje kvitne a proto sem se pyšně naparoval, dyš kluci tančili a křepčili jako zulové po mým referáte, že leží Diego zabítej, rozmarýnou přikrytej, tam v háji zeleným.

A dyš měsíc lil svoje bleďý světlo na alpský velikány, ježící se dráty a zavšiveným vojskem, šli sme ho stahovat a pak nastala scéna proti níž pečení otců misionářů na Zambezi bylo nevinným laškováním.

Cesta k spokojenosti vede žaludkem a my byli potom moc spokojený. Nebyl ale klíden pan komandant. Cenu vypsal, hledal a pátral a při večerním rozkazu děl hlasem zastřeným: »Vojáci. toho psa někdo ukrad, přiveďte mě na stopu toho, co se s ním stalo a uvidíte jak umím bejt vděčnej.« Tu se něco ve mně hnulo, ale nebylo to stchno, kerý sem si vybral co honorář. To už vodošlo dátno cestou ponurou. Byl to cit a dobrá vůle, kerý mě hnaly, abych tomu dobrýmu muži objasnil situaci.

A von pobloudilec měl hustou penu u huby, dyš našel ráno na klíce kůži, v kerý behávalo to dobrý zvíře. Diego byl boxer s nádherným rodokmenem. Každěj spisovatel by začal s tuhle větou, ale já nejsem spisovatel. Já uznám každému jeho dobrý vlastnosti bez ohledu na společenský postavení a proto vyzdvihuju jenom to, že to byl dobrej pes.

„Co se stalo Honzovi, že má voteklou hubu?“

„Medák ho praštil knedlíkem vod voběda a vyrázil mu zuby.“

—šefe—

— Hospodo, ještě jedno pivo, než začne ten kravál.

— Vo jakým kraválu furt mluvíte, pane tramp. Už si dáváte šesté pivo a pořád říkáte, že bude kravál.

— Jo, jo, hned to začne. Já totiž nemám na to pivo ani vorla.

—šefe—

— Tak sem se rozhod, že si namluvím chudobu.

— ???

— No né? Hledej teď v Praze nákou počestnou holku. A chudoba přece „cti netratí“.

Staněk :

— Tadle Pepička se náramně dobře vdala. Její muž je takovej hodnej . . .

— Vopravdu, hodnej?

— Von je ještě víc, von je pohodnej!

Sigma.

— Jíme, ty deš jako na zavalanou!

— Co zase chceš?

— Ale, chtěl jsem ti říct, že ti těch dvacet kaček vrátím až za týden!

— Kerých dvacet kachen?

— No, co mi teď pučíš.

—šefe—

Kedsky . . . . . Kč 39.-

Torný italské . . . . . od 50.-

Chlebníky 15.-

Stany . . . . . od 155.-

Zásilky na venkov na dobírku. — Výměna možná.

VŠE PRO TRAMPING

SPORT **DŽBÁNEK** PRAHA II., Spálená 30

CENÍK S JÍZDNÍM ŘÁDEM — ZDARMA

Námořnická.

*Pruh bílé vody neprozradí nic,
rackové křičeli, my také křičeli z plných plic
z plných plic.*

*Náš kompas zjančil se — hoj na palubu muži,
na dovoz kaučuku my doplatíme kůží
svou kůží.*

*Náš strojník doufá v šrouby a klne do všech stran.
náš kormidelník — bouře a vítr kapitán
a vítr kapitán.*

*Kam dneska poplujem, to vědí všichni ďábli,
snad hoši přišel čas, abychom všichni táhli,
abychom táhli.*

*At dneska ještě ujdem, at dneska umřeme,
svou nenávisť a bídu si sebou vezmeme
si sebou vezmeme.*

*Až naše slaná těla žraloci budou žrát
půjdou si Wells a Burke své dividendy brát
dál dividendy brát.*

*Pruh bílé vody neprozradí nic
rackové křičeli, rackové vykřiknou z plných plic.
Jen rackové vykřiknou z plných plic!*

Marko K.

Vikslajvant je v hospodě. Jsa opivněn,
dělá tam boudu i čapne ho vrchní a vyhodí
z lokálu do průjezdu. Tam ho hned po-
padne podomek a vynese ho na ulici. Povídá
si Vikslajvant:

— Hergot, tady je vobsluha! 5 šerifů.

U p o k l a d n y.

— Vy ste študent?

— No jo!

— A co študujete?

— Teďka zrovna študuju, jak bysem se
dostal levně dovnitř. 5 šerifů.

Pozor amatéři!

Všechny práce amatérské
zhotovujeme ihned a levně

Fotopotřeby všechny na skladě.

FOTOSERVICE PRAHA II.,

Jindřišská ul. 7 (Passage). Telefon 32669.

— Rudlo, teď na tvém místě, bych nesl
kulové eso!

— To bych musel bejt učiněnej blbec.

— No, vždyť říkám, že na tvojím místě.
-šefe-

— Jen se tak nenafukuj, vždyť jsi jen
schovanka!

— To je lepší! Moji rodiče si mohli vy-
brat, tvoji však museli vzít, co přišlo!
Šakal.

— Čoeče, víš, že mi připadáš jako hedvábí.

— ???

— No — takovej surovej. Sony boy.

I. Každý halěř, kerej mám, je poctivě
vydělanej ...

II. Kým ???

Joc.

— Co myslíte, pane tramp, bude dneska
přšet nebo nebude?

— Jó, to záleží úplně na počasí. Nora.

— Pepo, hledáš práci?

— Ne — vejdělek.

-šefe-

Staněk:

— Ta hospoda je u vola? A u kterýho
z vás dvou?

Drby z čundrů,

Listárna redakce.

Tak vidíte, že jsme se nemýlili. Mám před sebou haldu výstřížků, jak už zase začínají dědečkové proti nám zuřit. Ale my se nedívíme. Není to už jenom okurková sezona, jest to něco jiného. Salóny. Považte, že těm počestným a pořádným paďourkům, žijícím klidným a posvátným rodinným životem, zavřou jejich nejslušnější zábavu, masérské salóny! Chápeme rozhořčení „Politický“ proti nám. No jo, přijít o takovou slušnou a výnosnou inserci!

Hledte, paďourkové, my možná děláme po lesích kravál, a vy děláte v Praze svinstvo. To je ten rozdíl mezi námi a proto na vaše kecání neodpovídáme.

Salon odmítnutých.

Manihiki, nechte kluky vydová- dět a vizte hořejší kec. „Apač“, dnes už oznamujeme dvě sleziny, přijed na některou. Nora, totěž. Vlk samotář, v tu dobu už se koná jedna, navrhní jiné datum. Jirka z Hawaie, to je starý, nemáš novější? Jim, do časopisu bylo již pozdě a G. adresu nemám. Ganeho pozdě a G. adresu nemám. Gaucho a vůbec všichni, udávejte adresy, poněvadž dostáváte na některá oznámení odpovědi, které všechny nelze uveřejniti, taktéž dívky. Indan, fóry houšť, článek moc sentimentální. Karachan, vizte hořejší tekst a toho poďoura nechte. Za ostatní upozor- nění dík. Bublina, slabší, nemáš ně- co jiného? Slav-Pisek, fotočky po- zdějí, slezinu oznamte znovu, asi se ztratila. Nanuk, resoluce byla již otištěna v R. V. a byla stylisována tak, že bych to odnesl žalobou, na kterou nemám prachy. Ostatní je od vás správný, pište dál a častěji! Šefe, neděkuj pořád a posílej místo těch díků fóry — pomůžeme, komu a jak holt můžeme. Kwango, tak jste si to s tím šoferem měli vyřídit po tramsku. Pošli fórv. Cejn, pošli zase něco. Hak, Maroko, pošli něco. Three boys, 6 dobrých, tak dál. Tango, tentokrát byly slabší: ode- piš, co chceš: Včeličku nebo Maga- zin, Rancher, polepši se a na Ču- bičku, jak si myslím. Redí z osady „Red“, nešlo by to trochu lepší češtinou? Cosino, něco jiného.

Registrujeme v Brně dosud ne- přihlášenou osadu Peticon.

Zástupci osad, přítomni na slezině na Librajdě, udejte vaše adresy. Mnoho kamarádu si chce s vámi dopisovat.

Polabská slezina v Kolíně.

My kluci z osady Orkán, Kolín, pořádáme velkou slezinu ve dnech 5. a 6. července

v Klavarech (Klavary) — Kolín a řveme radostí, že to, co se ne- podařilo Praze, podaří se v Kolí- ně. Proto oznámení naší sleziny prohlašujeme za oficiální a zveme k nám veškerou trampskou cha- su, od Šumavy k Tatrám. Voda, pole, lesy, kantina, řvát můžeme jak chceme, tak co chcete víc? Poděbrady, Nymburku, Plzni, Budějovice, Franto šerife, Melichu, Moste, Duchcove, Ingelmayere, Úvaly a všichni, nezklamte nás! Místa máme pro 3000 hrdel a vše je řádně připraveno. Otevře- me naše ledví a tiskneme si ka- marádsky ruce. — Tedy s burácejícím ahoj!

5. a 6. července v Klavarech,
Kolín n. L.

Šerif Teddy.

Trempulata! Řveme ra- dostí, že se sleziny tak potěšitelně rozmáhají. Ale, pamatujte kluci, že se musíte vždy dohodnout dří- ve! Na 5. a 6. července se má konat několik lokálních slezin a je to zbytečné tříštění. Uveřejnu- jeme proto pouze jednu, nejlépe připravenou, a to v Kolíně. Vy ostatní, přijďte a tam se dohod- neme na ostatních. Je tady ještě celý červenec a srpen. To platí zejména pro Budějovice, Ostravu a Most. Tak zatím: Kolín!

Redakčnímu kroužku rubriky »Z údolí a osad!«

V 17. čísle Trampa napsal o nás ka- marád Kingsbay takovou malou kritiku. Já jsem mu poslal do Rudáška odpo- věď. Tedy předem děkuji za uveřej- nění. Ale nevím proč jste nám tam vynechaly asi 2 věty? Snad že by se týkaly Vás? Proto dnes dopisuji tyto věty (k článku: Kamaráde Kingsbayi! v Rudášku ze dne 21./6.) v Trampu: My se žádného nedoprošujem, kdo přijde dobře, kdo ne, tak taky tak. Co se týče toho pobavení, tedy není to náš první potlach a ještě při žádném nikdo neusnul nudou.

Myslím, že se nebudete vymlouvat na nedostatek místa, neboť tyto 2 nebo 3 řádky jste mohly otisknout místo toho tučného nadpisu. Tedy po druhé ka- marádsky!!! — S přátelským pozdra- vem »Ahoj!« z Mrož.

Oznamujeme včetně 2% daně z obra- tu novou osadu na Kačáku, zníci: „Last Chance“. — Slezinovej potlach- oznámíme.

Hola hej - trampíři!

Z usnešení několika mladoboleslav- ských osad svolává se na dny 12. a 13. července 1930

kamarádská slezina

na přepychovou osadu „Toronto - Ne- bagway“ u Nebákovského rybníka. Je to pod Troskama. Zveme všechny ka- marády, hlavně z Hradiště, Turnova, Nymburka a pak všechny osady z Mla- dé Boleslavi. — Kamarádi z dalekých krajů: Prahy, Duchcova, Ostravy, Brna, atd., zveme vás taky! Je k nám sice daleko, dopadne to snad ate řp, než na Jarově. Politika je ze sleziny vy- loučena a přístup mají jen dobří kamarádi. Stany a jídlo pokud možno sebou, kdo nemůže přijet, ať pošle pro- hlášení! Informace u výše jmenované osady a u osad: „U 5. šerifů“, „Ell Torro“ a „Jukatán“ v Mladé Boleslavi. Našemu sněmování bouřlivé „Ahoj!“

Další nová osada v Brně sluje »Ka- rachan« a poznamenati sluší, že její dopis do Neděl. listu byl odmítnut v li- stárně: pro »neucelený obsah a sprostot- tu«. Jsou to tedy správní kluci a jak sdělují, celé trampské Brno pátrá po existenci Stříbrného »Tramping-clubu« (jak v Neděl. listě uvedeno), ale marně. Radíme vám kluci upřímně: nenamá- hejte se, ty nenajdete! Ty kluby existují jenom v jistých přehřátých hlavičkách.

To jsme čekali.

V jednom z minulých čísel „Neděl- ního listu“ objevil se pozdrav od Stan- dy Dervise a jeho kamaráda z Jugo- slavie. Duchaplný pan redaktor si ještě přičlenil blbou poznámku, „že pozdrav do „Trampa“ zásadně neposílají“. Tak jako u všech podepsaných v „Nedělním listě“, dockali jsme také prohlášení od Standy Dervise, který je našim dopi- sovatelem, že o lístku zasláném do „Nedělního listu“ vůbec nic neví. — Tak to končí a bude končit se vším, jen si vždy na to počkejte. Mimocho- dem, kdyby duchaplný pan redaktor věděl, pod jakým pseudonymem Stan- da píše do novin, vyletěl by nad touhle další koninou dva metry vysoko. Ne- budeme se divit, ať si někdo z nich udělá další psinu, podepíše na lístek Jana Lucemburského a současně zašle přihlášku do strany radikální, že to bude vytištěno na titulní straně. Chu- doba cti netratí.

Osada Gran Chaco na Libřici, která hvla právě založena partou dobrých kluků, pokládá si za povinnost ozná- miti všem, že v sobotu 28. června po- řádala svoji slezinku, spojenou s po- tláškem. Redakce prosí za prominutí, že oznámení a pozvání neotiskla, po- něvadž přišlo pozdě. — Upozorňujeme proto všechny znovu, že uzávěrka listu jest vždy ve čtvrtek pro číslo, které vyjde příští čtvrtek. Tedy týden před vyjitím.

Osada a redakce

Hlásíme se trampskému světu, co založená vosada »Modrá vosma« v údolí stracené naděje (Římov) Vohromným »Ahoj!« Šerif Stavák. Nalepujeme se na slezinku, navrhnutou »Gaučem« a vozejváme se plnejma tlamama mezi našejma dveřmama. Byla by to věc dobrá, dohromady se sčuchnout, crackama si zatřást a přetřást, přitom ty paďourský volata jak na nás šumně skřehotají; pak si zašveholit hromovsky naše známé.

Pro českobudějovické trampery a vosadníky, by bylo nejlepší místo na slezinku a velké potlach pod Velešínem u staré zříceniny (Velešínský hrad) na 5.—6. července.

Vozvěte se ještě další a dejte návrhy. Gaučo, přijď v neděli k modré osmě potlachat.

Za vosadu »Modrá osma«
Šerif Stavák.

Kamarádi!

Jistě pěkně zní to slůvko »kamarádi«. Ale bohužel není dnes to kamarádství mezi námi trampy takové jako bývalo. Jistě každý tramp ví jak dříve, když náhodou »zapad« do míst, kde stál srub, nebo chata jak byl uvítán a v případě i nocleh byl mu poskytnut těmito osadníky, byl přijat skutečně jako kamarád. Bohužel, dnes tomu tak není.

Onehdy šel jsem po břehu řeky, po úzké stzece, abych viděl již skoro mi neznámou krásu přírody v těchto místech. A he! Objevil se mi před očima cedulka. »Soukromý majetek. Procházení přísně zakázáno!! Zastavím se a uvažuji o tom, jak je to možné. Když jsem ten kraj procházel před deseti lety, byla pěšina přístupná a tehdy tam stály dvě chaty. Vzpomínám na to, jak jsem prošel s patřičným pozdravem. Kamarádi trampové mi slušně odpověděli tímž pozdravem.

Nyní však na tomto místě bylo asi deset chat. A přece jsem se odhodlal, že projdu kolem. Jakmile jsem udělal asi pět kroků, přiběhl ke mně mladý hoch, asi 15 let starý a hrubým způsobem mě upozorňoval na zákaz. Klidně jsem jej nechal mluvit a prohodil jsem: »Já jenom projdu.« Na to se přihnala starší žena v občanském oděvu a při nadávání mě strkala zpět. To mě pohněvalo a proto jsem se začal vzpírat. Na to mě ten hoch začal titulovat těmi nejhoršími nadávkami, na které jsem mohl přijít. Nejmnírnější byla »vole«.

Povzdechl jsem si, aniž bych mu na to odpovídal. To se toho změnilo za těch pár let. Zdá se, že budeme s láskou a úctou vzpomínat na ty krásné časy, když byl tramping ještě v plénkách, kdy byl trampu trampu dobrým kamarádem, aniž by se před tím kdy viděli.

Proč má být v módě hrubost a nenávisť! Vždyť jsme kamarádi! Buďme k sobě mírnější a ochotnější.

Přece však se ještě najdou dobří trampové — kamarádi. Loňského roku o dovolené, čundrala se naše parta podél řeky Lužnice. Setkali jsme se po-

blíž Bechyně s »lágrem« tři trampů. Ač nás nikdy neviděli, pozvali nás na potlach. Zřejmě je, že jsme neodmítli. Byli to trampové, kteří již trampují (dle jejich vyprávění) po dlouhou řadu let. To bývají povětšinou opravdoví kamarádi. Proto vás kamarádi prosím, neštvete se, buďte opravdovými kamarády. S kamarádkým »AHOJ!«

Sam.

Kamarádi, poznal jsem, že máte všichni otevřený, zlatý srdce. Přišourali jsme se na slezinku z Nymburka. Třebaže byla zakázána, slezli jsme se, a nelitují našeho plahočení. Děkujeme vám všem za jídlo, za zorky a hlavně za to kamarádké chování. Indan.

V osadě Kansas na Starých Zámkách se začlo šetřit. Šetřit až to bylo příšerné. Holky začli sobě i klukům spravovati spodní prádlo starými ručníky, kuchařkami i pohřebními stuhami. — Zkrátka všim, co bylo na skladě. A kluci, to jste měli vidět, tu legraci. Gezovi Medakovi jeho stará vysadila spodky slintáčkem, že nadpis »maminčin mláček« přišel zrovna... na... koleno (na koleno, pane censore). Zlatovlasá Lydie si ušila ze staré kuchařky plavky, a zrovna někam připele se ji poetický nadpis, »kam tě nezvou, nehrň sel. Staré hostinské ze Štíhlic poslala osada vkusné kombiné s pohřebních stuh s nadpisem »Odpověj ve pokoji«. Jarka P. nosil skvostné trenýrky ze staré kuchařky s nadpisem vzadu »Čistota půl zdraví«. Vono toho sice bylo víc, ale dyž já se bojím pana censora. Ostatně, zajedte si k nám a uvidíte. —Jeje

Všem osadám, chatám, táborům i vlukům samotářům, dovolujeme si bez dovolení ostatních ostatků, těmito zákony na vědomost se vynořit o naší existenci a sice:

— Vojtěšská guadrila Hatthaway — Singing Camp — Zpívající Tábor — !

Ahoj a dost — po druhé více. — Uvozovky nahoře a dole za všechny Coyot.

Vlk z Hatthawaye!

Trampskému světu.

Haló, vy kluci, rozprsknutí po celým trampským, českým světě, haló, vy vandráci správní, kteří nemůžete zažít paďourštinu vezdejšího života, vy revolucionáři, kterým se zdá být paďour příliš blbým na to, než aby stál za kopanec, kterým není životním ideálem nazrát se a ustlat si pod prdyňku; hola, vy ahasveři, brouzdající se světem a hledající zapomenutí, dyž ne pomstu, za všechny ty hovadiny, co už byly spáchány na vás, nebo na vašich kolezích; poslechněte hlas moravského trampulete.

Nezdá se vám, kluci milení, že světská paďourina pohlíží na »Tramping«, na ideový, nezávislý, neorganizovaný

svaz lidí, toužících po volnosti a tudíž svaz nezašitý do pytle organizačních a společenských řádů, tedy pohlíží na něj jako na společnost lidí zvrhlých, lenočných etc. prostě lidí slabých, utíkajících od linií pustého »skutečného života«, k absurdnímu idealismu a socialistickým utopiím? Nezdá se vám, že doba žvanění a snažení se paďourstva o »vrácení« mládeže dobrým mravům, už dávno uplynula a že by bylo záhodno, abychom začali žmolit žvanec, kterým bysme zacpali rouhavé kušny paďourské?

Bylo ovšem velkou chybou, že jsme si nechali naočkovat hned na začátku, že jsme banda sprostáků, etc. Zavřeli jsme tím přístup celé řadě zásaditých trampů-inteligentů do hnutí, a byl tím současně dán základ k stávající krystalisaci Trampingu v cosi třídního! Tramping nesmí být třídním, trampové se nesmí získávat agitaci, v širokém toho slova smyslu. Zdravá agitace může být pouze informativní, probouzející, ale ne agitací tvořivou, t. j. nesmí romantismus Trampingu přitahovat blbě a povrchní výtvořiny přírody, kterým je Tramping srandou, nebo modou. Tím by se dostali do trampstva bacili (a jsou tam už), kteří by dali základ nemoci, jejíž léčení by bylo velice těžké. Tramping sám musí mít hlubší základ a musí vznikat na základě vnitřního přesvědčení, jinak je to humbuk a šarlatánství.

Kluci, nejlepší naší agitací jsou počiny našeho paďourstva — ti tím evolvím blbáním zahánějí do našich řad kluky širokých srdcí, bystrých lebí a mohutných paží — a já myslím, že ty tři vlastnosti se vyvinou v našem trampstvu do mohutných forem a že nám vnutí zásadu:

»Řežme do nich až tehdy, kdy budeme jisti, že to co držíme v ruce je klacek a ne pírkol«

Hoj!

Tony.

Hahoj do Plzně. Oznamujeme tímto změnu „Volajícího Kaňonu“ na osadu „Ztracených srdcí“, poněvadž se v našem lágru vyskytla jmenovkyně.

Kamarádi —

nastaly čundry. Bílá silnice, modré čistě umyté nebe, permutrák lesknoucí se jako bodáky na Jarově, žluté pole, vlčí mák — hory, hory! To všechno čeká. Kluci, já dneska dostal pozdrav z Tater — větvičku borovice z Gerlachůva jalovec; z hor, kluci, rozumíte? Už volají...

Kluci, vy kdo jdete »na východ«, až dozadu na poloniny, nezapomeňte. Zafidte si to nějak, abyste pruní týden v srpnu lágrovali někde nahoře na Černé Tise, v okolí Jasíně. Slezeme se tam, a — uvidíme co bude. Tak kluci, nezapomenout.

Těm, kdož se už »hnuli« ahoj.

Tundra.

Oznamujeme všemu trampstvu, že založili jsme na Brdech novou osadu. Prozatím sem jezdíme jako stanáři, ale z jara chceme zde postaviti první chatu.

V červenci t. r. děláme velký čundr po západních Čechách. Ještě několik spravných kluků, eventuelně i děvčát, bychom vzali s sebou. Adresa jest v redakci.

Za osadu »Trošeniční«
Mirka Sentinel.

Kluci, kdo jdete čundrem po Slovensku, stavte se pro komisárek v Radvanských kasárnách na lagírku u Kačeny z Útahu (Ant. Vích, techn. rota) v Báňské Bystřici.

Vašek Dědek
od 5ti serifů:

Ta sociální situace.

Je to s náma náky blbý. Votírá se vo nás kde — kdo, sme každému dobrý pro nadávání a vůbec. Ale to nám je semizdá tak jedno jako co jinýho. Nejlepší na všem je, že konečně lidi museli uznat, že tendle náš cajtung je trampskéj a basta, Burián Vlasta.

Ve vosadách se to po tom jaru mlelo, patlalo se všelijak, teďka ale už je to zas všecko dobrý a upadá na nás klid. Zaplat pámbů za to!

Jezdí se hodně ven, sezona je holt v proudu. Skoro každej den vylézá náka nová trampérská vosada, je to potěšující. Jen aby se ti noví kluci nezkazili a aby se drželi ve šlěpějích trampů a né »trampů«. To ostatně poznáme brzy.

Taky se teď začínají všude patlat ty místní sleziny. Celkem potěšující případy. Taková slezina udělá moc. Poznají se se dobří kluci, podpoří se vzájemně nadšení pro naši dobrou věc, poklábosí se u táboráku a naváže se právě kamarádství. Proto jen houšť, pane bóže!

Obchodní situace je všelijaká. Bata to vystihl a seká kedsky à Kč 39.—. Chtěl bych moc rád vědět, kolik tisíc párů už prodal! Když to tak probírám kolem dokola, tak vidím, že z nás mají lidi docela skvělý kšefty. Ať je to dráha, sportovní vobchody, potravinářský vobchody a hospody, no zkrátka dokokliv! Dáme každému utržit a né málo.

Myslím, že by si nedaly slavný ouřady za klobouk kritiku svého počínání o svátcích na Jarově, jak ji dělali tamějšť obchodníci a hostinští. Mám dokonce na beton zaručenou zprávu, že starej dobrák, barman Petrák z Jarova, když chtěl o svátcích vytočit náky to štěně, tak se musel i se svou rodinou zlinkovat podle fóršriftu. A to jen pro kapric panstva »ze shora«.

Tak řeknou: mělo to jazónu? Cítýrovala se tam halda cetníků, lid obchodnickej opuch o těžký peníze a výsledek? Sněmovalo se stejně, rozděleně sice, ale tím jadrněj. Šimlu bylo však vyhověno, zarajtoval si a my máme o zkušenost víc. Jo, taky četníci nepřišli zkrátka a poznali krásy weekendu. Komu je to málo?

Zdá se, že ještě nákou tu slezinu z bude na 13. služný, né? Já říkám, tydlety beřely, to sou vymoženosti!

Nebejt takovejch žertíků, co bysme měli ze života? Takhle sme přec daleko radši na světě!

Za inserty redakce neodpovídá.

+ EI - RÓ +

zákonem chráněno. Upraví Vám rychle bez přerušení zaměstnání **všeckere poruchy městčků** za Kč 24.- a 65.-, pro zastaralé poruchy Kč 120.-

Louisa Roudenská,
dipl. m. porod. asistentka s dlouholet. praxí z kliniky prof. dra V. Rubešky.
PRANA II., JUNGMANNOVA tř. 4. přízemí.

Staněk:

— Znáš ten ftip stěma hrozinkama? Ten musí bejt dobrej — vid'?

— Proč?

— No, protože je to s hrozinkama.

Stovák.

— Ferry, hraješ na nákej hudební nástroj?

— Se ví, na klakson.

Tom.

Zlobil se jednou profesor na Dugasa velice velmi a mezi jiným taky pravil: „Dugasi, dozvěděl jsem se, že jsi se o mně urážlivě vyslovil. Pamatuj si, že člověk, který užívá nadávek, prozrazuje sám svou nevzdělanost. Rozuměl jsi mi, ty dobytku?“
(Sonny boy)

☞

— Ta Máňa s Kadlem žijou jako dvě hrdličky.

— Neblbni!

— No sichr, furt sou taky zavřený.

-šefe-

☞

— Johnny prej se dal do spolku abstinentů?

— Nediv se, člověk v opici ledacos vyvede.

-šefe-

☞

Bandur měl hlad. Přejde k vilce a zazvoní. Otevře panička, okoukne ho a vece:

— Vy máte hlad?

— Jo.

— To neumíte říct víc než jo?

— Jo, má drahá!